

הוא עמד שם. בלוויה הכי עצובה בעולם.

והוא בכה. בכי אמיתי. כנה. עמוק.

הוא עמד בצד. לא מתיימר להיות במרכז.

לא מתיימר להיות האבל הראשי. כי על אף שהוא רואה חושך כל כך סמיך. על אף שהוא חש שהעולם נגמר. בכל זאת. הוא יודע שהוא אינו היחיד שחש כך. הוא יודע שכעת, בשעה זו, כוונולם בני יחידים. כולם קרועי דש. כולם קרועים. כל החברים. כל הישיבה. כל העולם.

הוא חיכה עד שכולם התפזרו. זה לקח זמן. כולם מיאנו להיפרד. כולם חפצו להתרפק על הרב הנערץ. ולו יהא זה על קברו.

בינתיים הוא עמד שם. נשען על איזו מציבה דוממת. עשויה שיש. קר. לבן. נוקשה. אטום. מת.

והלב שלו. כל כך חם. כל כך רך. כל כך נוזלי. חי.

ובכל זאת. בכל זאת הוא אוחז בשיש. במציבה. למרות זאת הוא מישש את הקור. האטימות. המוות. מישש. ליטף. לא מרפה. נזכר...

נזכר. בעצמו. בלב שלו. בנשמה שלו. לפני לא הרבה שנים.

כן כן. בדיוק ככה. כמו המציבה. קר. אטום. מת.

כלומר. לא תמיד. פעם פעם. כשהיה ילד. הוא עוד זוכר.

הוא היה שמח. ועצוב. וסקרן. ומתרגש. וכמה. ומאוכזב. ורוקד. ובוכה.

פעם כשהיה ילד.

ואז הוא טיפ טיפה גדל.

ועדין המשיך. לראות פרח ולהתמקסם. לשמוע בשורה ולרקוד. להתאכזב ולבכות.

אבל אז כולם אמרו לו. זה לא מתאים. אתה גדול.

ילדים גדולים לא בוכים. ורוקדים. ומתרגשים. וחולמים.

ככה כולם אמרו לו. ככה חינכו אותו.

והוא. היה ילד מחונך. וביישן. ועדין.

שעושה מה שכולם אומרים. וחושבים. ומצפים.

והוא ניסה. ממש ניסה. להתחספס. להיות יותר חזק. ונוקשה. ויציב. מידי.

והוא לא ממש הצליח.

כלומר. הוא כן הצליח. מאז. גוש גדול וסלעי. ירד על נשמתו. חסם את נשימתו.

ריסק את כנפי הרוח שלו.

ושוב. כבר לא צחק. ושוב. לא בכה. והתרגש. והתמקסם. וייחל. וכמה. והתאכזב.

כי הוא כבר ילד גדול!

ומאז. החיים נהיו באמת פשוטים יותר. לא מסובכים. ומורכבים. ועמוקים.

רק פשוטים. וחלקים מאד. ומסודרים נורא.

אבל היה לו רע.

תמיד.

מין מרירות שליוותה אותו תדיר.

מין זעקה אילמת שתמיד הוא זעק.

אבל הוא לא נכנע.

הרי הוא כבר ילד גדול.

הרי הוא כבר בחור ישיבה!

אבל היה לו רע.

עד שהוא נפגש איתו.

עד שהוא שמע אותו.

באיזו דרך?

בדרך שמזמן ה' לנשמות מתפוררות שלא מפסיקות לזעוק.

והוא דיבר מכל הלב.

והוא דיבר אל כל הלב.

והוא דיבר כה בחיוניות.

ודיבוריו הפיחו חיים.

והוא דיבר. את מה שהוא תמיד ידע בעומק עומק ליבו.

בכזה עומק שאף הוא לא היה חשוף אליו.

והוא זעק. את מה שתמיד הנשמה שלו זעקה.

והוא לא ידע לפרש את הזעקה שלה.

הוא דיבר. ולא הפסיק לדבר ולחזור ולזעוק.

שאדם צריך וחייב. לחוות את עצמו. ואת הנשמה שלו.

ולהרגיש. ולהכיר ולהיות מודע. ללב שלו. את עצמו.

ולתת לזה ביטוי.

ולשמוח. ולהתרגש. ולבכות.
ומאז. הוא התחיל לחיות.
ומאז טוב לו. והוא חי. ומואר. ופורח.
והוא חי. בהכרה. במודעות. בעומק שהנשמה שלו כל הזמן כמהה לו.

זהו. הוא מרפה את לפיתתו. מהשיש. הקר. האטום, המת.
הוא התקדם בתוך הערפל. מפלס לעצמו דרך. לקבר הטרי.
הוא נעמד מול העפר התיחוח.
נותן לדמעותיו הרותחות לטפטף להם וללחלח אותו.
טיפה אחר טיפה.
לתוך הקבר.

ומעומק ליבו השסוע.
בתוכי תוכו של בכי החיים שלו.
הוא לחש לחישות בוערות.

הא לך רבי.
הא לך את דמעותי.
דמעות ליבי שכבר לא אטום.
שלך הם.
כלומר שלי. הכי שלי.
אבל כל ששלי. שלך.
כלומר אני הוא הבוכה.
אבל כל שאני. הוא אתה.
הא לך רבי.

**מוקדש לר' דוד ברונר זצוק"ל שלא הפסיק להרביץ תורה וחיים.
נלב"ע שמחת תורה.**